

EN DAG I BASTUN

I byns gamla bastu är livligt i dag,
linbråkorna slamra och smälla.
Och linet förvandlas vid bråkornas slag
till hässlor som silvergrå välla
så yvigt och mjukt och som silke så lent,
de dofta av bastu så friskt och så rent.
Förnöjda vi styra och ställa.

Av linet vi taga ur bastun små fång,
och värmen står tät över muren,
och åter och åter hörs bråkornas gång
kring bygden, av höstvinden buren.
Det ryker från kärret av skogstrollens brygd,
de syssla med sitt bakom granarnas skygd,
och hemlighetsfull blir mixturen.

Omkring oss november står gammal och tyst
i klädnad av skymning och dimma,
försvunnen är prakten som gyllenröd lyst.
På vägen hörs nutiden stimma.
Men hit hava jäktet och larmet ej nått,
här minner oss bastun om tid som har gått,
och sagolandsljusen de glimma.

När sent vi gå hem i den mörknande kväll
hörs regndiset droppa i träden,
och dimmorna svepa sin mjukgrå fäll
kring vilande vretar och gården.
Vårt samtal blir lågmält i kvällningens ro,
när höstmörkret tätnar kring gård och kring bo.
Förunderligt högstämd blir färden.

Sigrid Persson, Grantorp, Rasbokil.